

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606178176/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

My love she's but a lassie yet,
A lightsome, lovely lassie yet;
It scarce w'd do
To sit an' woo
Down by the stream sae glassy yet, —

«Nu har vi fundet ud af, hvad den første Linie betyder af den Sang,»
sagde Henriette.

«Aa, det er jo int noe, der er noe ved,» sagde Stamherren.

«Jo, det betyder: Min Kærlighed er kun en Ungmø endnu.»

«Nej — a lassie that's no — en lassie det er saen en bitte ung Pige
—» I det Stamherren drog Blikket ned fra Stærerne, kom det til at
strejfe Anna's Ansigt. Da standsede han i sin Oversættelse og blev
meget rød.

De andre saae det og blev ogsaa forlegne, og da Tilfældet var dem
ganske nyt, huskede de sletikke paa at dække derover. De sad og tav
nogle Minutter og følte sig meget ildt tilmode.

Saa rejste Stamherren sig, gik først nogle langsomme og tilfældige
Skridt ind mellem Granerne, og saasnart han var nogenlunde dækket,
satte han Fart paa og løb ud paa Vejen.

De andre sagde vedblivende intet til hinanden, men spredte sig ef-
terhaanden. — Og da der nu ikke var blevet talt et eneste Ord, var det
en Times Tid efter for dem allesammen, som om der ingen Ting var
skeet. Det var der jo egentlig heller ikke; de vidste paa en Maade slet-
ikke, hvad de var blevene forlegne over. Det hele gik saa i det med Af-
skedsveemoden, der hvilede over dem alle i disse Dage.

Fra Kristian den Andens Død — det vil sige: lidt efter det Tidspunkt,
hvor Ludv. Chr. Müllers Danmarkshistorie endte — indtil N.F.S.
Grundtvigs Fødsel 1783 rugede der et Jættemorke over Danmark.
Ludvig Holbergs kolde Dværge-Vid formaadede paa ingen Maade at
spredte dette Mørke, tværtimod: i hans Dage indførtes i den danske
Kirke det aandeløse af alt aandløst (næstefter evangelisk-kristelig
Salmebog og Balles Lærebog): Konfirmationen. «Denne raabelige
Komedie», sagde Pastor Nordbye, «som man vævede at opføre i Guds
Hus» — Noget andet var, tilføjede han gjerne, at man kunde jo godt

paa denne Dag ligesom tilfældig mødes med hinanden mellem Mands- og Kvindestolene i Kirken, de Gamle med de Unge, og glædede sig over, at vi alle horte Menigheden til og var Guds Børn.

Denne noget blandede Betragtning af Konfirmationshandlingen gjorde egentlig ikke denne mindre højtidelig hverken for Unge eller Gamle i Holting. Hint «tilfældige Møde imellem Mands- og Kvindestolene» blev nemlig altid saa glædelig- alvorligt i Holting Kirke, saa de, som var med dertil, i Almindelighed aldrig glæmte det. Men mange i Menigheden var stolte af, at de formaede at holde de to Synspunkter saa skarpt ud fra hinanden: den forordnede Konfirmationshandling og saa dette Møde paa Kirkegulvet. Ogsaa Karl *Ågebe-
de* med en Fornemmelse af sandelig Smilthed. Han forstod det saa godt, naar hans Onkel efter Hjemkomsten fra Kirken Konfirmations-
søndag undertiden sagde for Spøg:

Er Provster som Dyrene vilde,
Til Lykke vi Præster er stulde.

Provsten var nemlig en Jætte og holdt ivrig paa Konfirmationen. —

Da man paa denne Konfirmations søndag kom hjem i Præstegaarden efter Robert van Tholens Konfirmation, da var for de Unge alt lyst og glædeligt forbi; saa langt ud i Fremtiden, som Blikket kunde naa, var der kun Vemod, Længsel og Savn at øjne. Dette gjaldt i lige høj Grad Stamherren og Børnene fra Holting. Et ganske svagt Lyspunkt for disse sidste var det vel, at man til Middag skulde nyde den berømte Konfirmationssuppe, en Sødsuppe med en Overdaadighed af Brombærsyltetøj og Flødeskum paa; men dels var dette jo dog en saare utilstrækkelig, og saa flygng Trost, dels kjendte Stamherren jo ikke engang Suppen.

Fra Vendsyssel var Fru Justitsraadinde Hegelund, Stamherrens Tante, ankommen. Hun var nok egentlig af temmelig fornem Slægt, men af Fornemheden havde hun nu sikintet andet tilbage end Stivheden. Sort Silkekjole med stiv, fiskebenet Liv og en Mængde blanke Kulperler. To Ørenringe som lange Draaber og paa Haaret noget Kniplingsværk som det, hvormed man dækker fine Stolesæder. Langt, magert, blegt Ansigt med mange, dybe Rynker, i hvilke Huden havde en lidt blaalig-rød Farve. — Hun sagde «Aak ja» til Pastor Nordbyes kaade Konfirmationskritik ved Middagsbordet, og lo misbilligende